

Василь та Ольга Таций

Єврей Веніамін Айзін був одружений з українкою Ксенією і жив разом із нею в с. Погреби, що на Полтавщині. Вони мали двох дітей – Валерія та Зою, 1937 та 1941 року народження відповідно. Коли почалася війна, батька мобілізували, а Ксенія залишилася з двома маленькими дітьми. Спочатку вона жила у своїх батьків у Полтаві, проте місто дуже швидко окупували нацисти і один із сусідів доніс на Ксеню, що вона дружина комуніста, єврея і червоного командира. Коли до батьків прийшли з обшуком, Ксенії, на щастя, не було вдома, а її мати переконала поліцаїв, що дочка виїхала, а маленькі діти – це не діти Ксенії, а її брат та сестра. Після цього дітей сховали в родички – Дарії Бажан, а Ксенія переїхала до сестри Ольги.

Коли Ольгу відправили на примусові роботи до Німеччини, Ксенія влаштувалася прибиральницею у школі, там і мешкала.

Але сусід не заспокоївся, він усе розшукував єврейських дітей, щоб донести на родину німцям. Коли він дізнався, що діти оселилися у родини Бажай, їх далі переховували у школі, аж поки вчителька німецької мови не донесла на них.

Василь Таций (працював при школі візником) пожалів Ксенію, він забрав до себе її дітей і сховав у підвалі. З ними переховувалася його дочка Галина, яка уникала вивезення на роботи до Німеччини, а також ще дві єврейські дівчинки – Віра та Надя Редль. Галина доглядала маленьких Валерія та Зою, а Ольга, дружина Василя, приносила їм їжу. Був голод, було дуже скрутно, але вижили всі. Після визволення Полтави Ксенія знайшла своїх дітей і була дуже вдячна Ользі за порятунок.